

אֲלֹא בזמנן **שְׁהָאָדָם** יוציא מן **הָעוֹלָם** הזה **וּנְפַשֵּׂו** באה **לְכִנֵּס** **בַּפְּקוּם** **הָרָאוּ** לה, **בַּפְּהָמָלָאָכִי** **חֲבָלָה** **עוֹמְדִים** **מִצֶּד** זה **וּמִצֶּד** זה, **וְכַمָּה** **מִלְאָכִי** **שְׁלָוָם** **עוֹמְדִים** **מִצֶּד** זה **וּמִצֶּד** זה, **זֶה** - **מִקְדִּימִים** **לוֹ** **מִלְאָכִי** **שְׁלָוָם** **וְאָוֹמְרִים** **לוֹ** **שְׁלָוָם** **בּוֹאָךְ**. **לֹא** **זֶה** - **מִלְאָכִי** **חֲבָלָה** **בּוֹאָךְ**. **לֹא** **זֶה** - **מִלְאָכִי** **חֲבָלָה** **מִקְדִּימִים** **לוֹ**, **וְאָוֹמְרִים** (ישעיה ג' יא) **אוֹי** **לְרַשְׁעָעָרָעָ** **מִקְדִּימִים** **לוֹ**, **וְאָוֹמְרִים** **כַּי** **גָּמוֹל** **יָדָיו** **יַעֲשָׂה** **לוֹ**.

וּמְאָן **אֵיהּ**. **מֵי** **שְׁלָא** **נִתְעַסֵּק** **לְהַנִּיחָה** **בֵּן** **בְּעוֹלָם** **הָזֶה**, **שְׁבָל** **הַמְנִיחָה** **בֵּן** **בְּעוֹלָם** **הָזֶה**, **וּמַלְמָדוֹ** **תוֹרָה** **וּמַעֲשִׂים** **טוֹבִים**, **אֵין** **מִלְאָכִי** **חֲבָלָה** **וְגַיְהָנָם** **שׁוֹלְטִין** **בּוֹ**. **הָרָא** **הָוָא** **דְּכַתְּבֵב**, (תהלים קכו ח) **לֹא** **יַבְשָׂו** **כַּי** **יְדַבְּרוּ** **אֶת** **אוֹיְבִים** **בְּשַׁעַר**, **אֶלָּו** **מִלְאָכִי** **חֲבָלָה**, **שְׁאַינָם** **יְכֹלִים** **לִשְׁלֹזֹת** **עָלָיו**.

שְׁלָא **יֹאמֶר** אָדָם, **הָרִי** **תוֹרָתִי** **וּמַעֲשִׂים** **טוֹבִים** **עַלְיוֹ**, **וְלֹא** **אַתְעַסֵּק** **בְּפִרְמָה** **וּרְבִּיהָ**. **אֶלָּא** **אָף** **עַל** **פִּי** **שִׁישָׁ** **בִּידָוֹ** **תוֹרָה** **וּמַעֲשִׂים** **טוֹבִים**, **אַיְנוֹ** **נִכְנָס** **בְּמַחְצָתוֹ** **שֶׁל** **קָדוֹשׁ** **בָּרוּךְ** **הָוָא**, **וְאֵין** **לוֹ** **חָלָק** **לְעוֹלָם** **הָבָא**.

בְּגַנְזָן **חָדָר** **מִחְבָּרָנָא**, **דְּאַפְּקָוְהוּ** **מַתְלִיסָר** **תְּרֻעִין** **דְּהַהּוּא** **עַלְמָא**, **דְּאַלְמָלָא** **קְלִיה** **דְּרַבְיִיְדָא** **חַסִּיקָא**, **אַתְּטָרִיד** **מַתְרִין** **עַלְמִינִי**. **שְׁהָרִי** **אֵין** **לְהָ** **אָדָם** **בָּעֵל** **תוֹרָה** **וּמַעֲשִׂים** **טוֹבִים** **בְּחַזְקִיה** **מֶלֶךְ** **יְהוָה** **עַלְיוֹ** **הַשְּׁלוֹזָם**, **וּכְתִיב** **בְּיַהָה**, (ישעיה לה א) **פָה** **אָמַר** **הָיָה** **צַו** **לְבִתְךָ** **כִּי** **מַת** **אַתָּה** **וְלֹא** **תִּמְחִיכָה**, **כִּי** **מַת** **אַתָּה** **בְּעוֹלָם** **הָזֶה**, **וְלֹא** **תִּחְיֵה** **בְּעוֹלָם** **הָבָא**.

רַבִּי **יְוָחָנָן** **הָוָה** **דָּרִישָׁ**, (קהלת יא ו) **בְּבָקָר** **גָּרָע** **אֶת** **זָרָעָךְ** **וְלָעֶרֶב** **אֶל** **פְּנֵחָ יְדָךְ** **וְגַוּ**. **אַרְיֵךְ** **אָדָם** **לְהַתְעַסֵּק** **בְּעוֹלָם** **הָזֶה** **בְּפִרְמָה** **וּרְבִּיהָ**, **בְּבָחָרוֹתָוּ** **וּבְזָקְנָיוֹתָוּ**, **דְּלָא** **יְשַׁתְּבִיק** **מִגְנִיהָ**, **אָף** **עַל** **פִּי** **דְּאֵינוּ** **סְבָא**, **לֹא** **יְסַלֵּק** **גָּרְמִיהָ**. **מַאי** **טַעַמָּא**. **כִּי**

יסלק עצמו. מה הטעם? כי לא מדע [אנו] יודען אי זה יכול להיות זה או זה וגוי.

רבי יוחנן היה קשיש ימים, וכשה עיניו מלחשפל, ו וחולשא | תקיף עלוי. קם ואמר, מה אני התגברה עליו. קם ואמר, מה אני לעולם הבא, שמי לו בנים ומתו? אמרו לו, רבני, מימיך אנו שותים, כמה בנים נשארו (אתה השarter) שמחזקים אותך לעולם הבא. לא נחה דעתו.

עד שהAIR הקדוש ברוך הוא את עיני זkan אחד. קם ואמר, עלייך רבי יוחנן, שאטה זkan וחולשה התגברה עלייך, ועל רבי חזקיה שהוא עקר אמר הכתוב (ישעיה ט) כי אמר ה' לքיריסים אשר ישמרו את שבותם ובחרו באשר חפצתי וכו', (שם) ונחתה להם בביתי ובחוותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אפן לו אשר לא יברת. נחה דעתו של רבי יוחנן. אמר לו, תניהם דעתך כמו שהוא שנהנת את דעתך.

רבי ברוקא אמר, כתיב, (ויקרא כב) ונקרתה הנפש ההייא מלפני. רבי ברוקא אמר, פטום (ויקרא כט) ונכרתה הנפש ההייא מלפני. אם הנפש פכרת, הגוף ההוא מה יהיה ממנה? אם כן, ומה קברים ברייניות! מה איזינן לחנום! שהרי אם אחר כן הקדוש ברוך הוא בונה אותה הנפש פמו מקדם בעולם הנה, הגוף שעוזב נאבד, וקבר לריק. אם כן, מה עצמות נאבדו, ומה קברים לחנום.

אלא הקדוש ברוך הוא לא יכול לעשות ידיו, אלא מהארץ ומתחת השמים האלה. וירדו למיטה, ויבנו בקיום אחר בתוך אוטם התהותנים, במדור שנקרה נשיה, ושם הם יתפנסו (ישכח) לדורי דורות.

שהרי שבע ארצות למטה, ולאלו הן: ארץ, ארומה, ארקה, גיא,

רבו יוחנן קשישו יומו, ותקיפו עינוי מלאספכלא, ו וחולשא | תקיף עלוי. קם ואמר, מה אנא לעלמא דאתה, דקה הוילוי לבניין ומיתוג. אמרו ליה, רבינו, מימיך אנו שותים, כמה בניין אשתקיקו (את שבקה) דאתקיפו לך לעלמא דאתה, לא נח דעתיה.

עד שהAIR הקדוש ברוך הוא את עינוי דחד סבא, קם ואמר, עלייך רבי יוחנן, דאת סבא ו וחולשא | תקיף עלייך, ועל רבי חזקיה דאייהו עקר, אמר קרא, (ישעיה ט ח) כה אמר ה' לפטריסים אשר ישמרו את שבותם ובחרו באשר חפצתי ובאשר חפצתי וגוי, ונחתה להם בביתי ובחוותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אפן לו אשר לא יברת. נח דעתיה דרבוי יוחנן, אמר ליה, פניהם דעתך כמו שהנחת את דעתך.

רבי ברוקא אמר, כתיב, (ויקרא כב) ונקרתה הנפש ההייא מלפני. אי הנפש תפרת, הגוף ההוא מה תהא ממנה, אי ה' כי, כמה קברות בריקניא, כמה ציונין למגנא. דקה אי לבר קידשא בריך הוא בני להו נפש במלקדמין בהאי עולם, גוּפָא דשבייק, אתהיד, וקברא בריקניא, אי ה' כי, כמה גרמין אתהайдו, ובכמה קברין למגנא.

אלא קידשא בריך הוא לא ישיצי עובדי ידיו, אלא מארעא ומתחות שמיא אלה. ויחתוון למתא, ויתבונן בקיומא אחרא גו אינון תפאי, בדיירא דאקרי נשיה, ומן יתרבונין (ויתנשוו) לדרוי דרין.

דהא שבע ארבעין למתא. ואלו הן: ארץ. ארומה. ארקה. גיא. נשיה. ציה. תבל. תבל, הוא דיירא דילן. בנשיה אמר גופין

נשיה, ציה, מבל. מבל הוא המדור שלנו. למה הגופים הללו הם בנשיה? אלא שהם שכחו את מצות רפונם ולא התעסקו בפריה ורבייה ולא גרמו להתקשות ברית הקידש בעולם, لكنם הם ישכחו בנשיה לזרוי דורות, ועלולים אין קבר לחםם ואין צין ליריק.

ובאותו המדור של נשיה, אין אלא אותם שנתקראים גופי חם, הגופים שיזורדים לשם לחם ואין עוסים תולדות, שהרי נשים אין ביניהם, וזרעים ואוכלים,

ושוכחים כל מה שעושים. הנפשות, טרם שגבות בעולם הזה, נרחחות מכמה שערם, והולכות ומשוטטות בעולם הזה, עד שימצאו גואל. ואלו נקראות שכנות. זהו שפתות (ח' ד) ותקראנה לו השכנות שם וגוי. והגיר פזה נבנה להתקאים בתבל הארץ.

רבי יודה היה לפני רבי עזירה בר סימאי. אמר לו, צדיקים שהוזכרו להם חטא מאותם בריתות של התורה, והרהורו (וחשבו) חשוכה ומחתו, האם מיתה מכפרת עליהם או לא? אמר לו, כן, ולפעמים שנגענים בהם רוחם, ומתחפר להם.

ראה פניו ירכות. אמר לו, אמר מה שתח אמר, התורה אין מתקבלת טמא, שנאמר (ימיה נט) הלווה כה דברי באש נאמן ה. הרהורים רותשים בלבך. אמר, סוד ה' ליראיו. עשרה זקנים הרגו מלכות נעשה על מירית יוסף. אמר לו, רבי עקיבא אין לו זכות אבות. אמר, (דרמי הדמס-אי) ומנני יששכר יודעי

יששכר יודעי בינה לעתים. פחה ואמר, (בראשית ל ט) ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אליו תבוא כי שכר שכר שכרתיך. שכר השפה, שכרתיך

אלין. אלא, אינו אנשי פקידי דמאריהו, ולא אתעסקו בפריה ורבייה, ולא פשיטו ברית קיימת בעלם. לבך אינו יתנסה בנשיה לדרי דרין. ועלולים לית קברא למגנא, ולית (ד' גט ע"א) ציונה בירקניא.

ובנזהא דירא דנשיה, לא הויל אלא איןון דאקרון גופי מגן, גופי דלמן נחתין תפון, ולא עבדין תולדין, חדא נשין לאו בינייהו. וזרען ואכלין, ואנשי כל מה דעבדין. נבשין על דלא יתבונן בהאי עלם, ארתקין מפמה פרען, וازלי ומשטתי בהאי עלם, עד דישכחון פרוקא. ואלין איתקרון שכינות. חדא הוא דכתיב, ותקראנה לו השכנות שם וגוי. בהאי גופא אתבני לאתקיימה בתבל הארץ.

רבי יודה היה קמיה הרב עזירה בר סימאי, אמר ליה, צדיקים דאזורן לוין חובה מאינון פריות דאוריתא, והරהור (וחשבו) תשובה ומיתו, מיתה מכפרת עלייהו, או לאו. אמר ליה, אין. ולזמנין דאתענשו בהוא עלם, ואתפפר להזון.

חמא אנפו יroke. אמר ליה, אימא מה דתימא, אוריתא היא דלא מקבלת טומאה. שנאמר, (ירמיה כג ט) הלו כה דברי באש נאמ ה'. הרהורים רטישן בלבך. אמר, (תהלים כה י) סוד ה' ליראיו. עשרה סבי קטולי מלכות אתענשו על מכירת יוסף.

אמר ליה, רבינו עקיבא לית ליה זכות אבות. אמר, (רב"ה א יד לג) ומנני יששכר יודעי בינה לעתים.

פתח ואמר, (בראשית ל ט) ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אליו תבוא כי שכר שכר שכרתיך. שכר השפה, שכרתיך